

Framhald av síðu 13

Ti fór harra Edwards sjálvur til gongu til Independence. («Í regnum!» spurdi Mary. Harra Edwards segði, at hann var í regnskjóli. Og har, mitt á gøtuni í Independence hevði hann møtt jólamanninum. («Á alljósum degi?» spurdi Laura. Hon trúði ikki, at nakar møtti jólamanninum um dagin. «Nei», segði harra Edwards, «tað var myrkt, men ljósið frá drykkustovnum lýsti út á gøtuna».)

Tað fyrsta, jólamaðurin segði, var: «Men, goðan dag, Edwards!» («Kendu tygum hann?» spurdi Mary, og Laura spurdi: «Hvussu vistu tygum, at tað var jólamaðurin?» Harra Edwards segði, at jólamaðurin kendi øll fólk í verðini. Og sjálvur hevði hann kent jólamannin á skegginum. Jólamaðurin hevði tað størsta og hvitasta skeggið vestan fyri ána Mississippi.

Síðan segði jólamaðurin: «Tað er langt síðani, eg sá tygum síðst, harra Edwards. Minnst meg rætt, var tað í Tennessee». Og harra Edwards mintist sera væl tær smáu reyðu vottirnar, sum jólamaðurin hevði havt við til hansara ta ferðina.

Jólamaðurin helt fram: «Eg skilji á lagnum, at tygum búgva nærhendis Verdigris-ánni nú. Kenna tygum so tvær smágentur, sum eita Laura og Mary? Tær búgva nevniliga beint við ána».

«Jú, tær kenni eg sanniliga», svaraði harra Edwards.

«Ja, eg eri so tungur um hjartað», segði jólamaðurin. «Tað eru tvær fittar, vinarligar, skikkiligar gentur, og eg veit, at tær biða eftir mær. Mær dámar als ikki at svikja tvær so fittar smágentur, men tað er pura ógjørligt hjá mær at koma yvir um hasa ána. Eg veit ikki mini livandi rað, hvussu eg skal koma heim til teirra við gávum í dag, Edwards», segði jólamaðurin. «Ikki høvdu tygum kunnað gjørt mær tann stóra beina at tikið gávur teirra við til teirra, bert hesa einu ferðina?»

«Við størstu gleði», svaraði harra Edwards.

So fóru jólamaðurin og harra Edwards yvir um vegin til múldjórið hjá jólamanninum. («Hevði hann ikki reindjóriin hjá sær við sær?» spurdi Laura. «Sjálvandi ikki», segði Mary. «Tað er jú eingin kavi». «Rætt hevur tú», segði Edwards. «Jólamaðurin ferðast við einum múldjóri her sunnanfyri».)

Jólamaðurin lyfti sekk-in hjá sær av múldjórinum, hugdi í hann og tók

gávurnar hjá Mary og Lauru upp úr.

«Hvat var í?» rópti Laura. Men Mary spurdi: «Hvat gjørdi hann so?»

So rætti hann harra Edwards hondina og setti seg upp á sin vakra brúna hest. Jólamaðurin var ein góður reiðmaður, hóast hann var rættiliga tjúkkur og litil, og hann stappaði sitt langa, hvíta yvirskegg inn undir kantiin av hugvu síni, tá hann reið.

«Ían, so fari eg at siga farvæl, Edwards», segði hann og reið brikslandi avstað móti Fort Dodge.

Laura og Mary vóru stillar eina løtu, meðan tær hugsaðu um frásøgnina hjá harra Edwards.

So segði mamma: «Nú kunnu tit hyggja, smágentur».

Ókurt skínandi blankt kom upp undan sokkinum hjá Lauru. Hon skriggjaði av gleði og sprakk upp úr seingini. Tað gjørdi Mary eisini, men Laura kom fyrst yvir til ovnin. Tað, sum skein, var eitt sera vakurt, nýtt blökkkrúss. Og í sokkinum hjá Mary var eisini eitt.

Nú áttu tær hvør sitt krúss at drekka úr! Laura hoppaði upp og niður og rópti og flenti. Mary stóð heilt still og hugdi at krússinum hjá sær við strálandi eygum.

So koyrdu tær aftur hendurnar niður í sokkarnar, og hesu ferð funnu tær tvær langar, langar sukurstengur. Tær hugdu og hugdu at hesum fegru sukurstengunum, og Laura sleikti sínari, men bara eina ferð. Mary var ikki so gromm. Hon sleikti als ikki sínari.

Meir var í sokkunum. Laura og Mary tóku tveir smáar pakkur upp úr. Tá ið tær pakkaðu upp, funnu tær hvør sína litla kúku, sum var sum eitt hjarta. Kúkurnar vóru brúnar, og oman á var stroytt hvitt sukur, sum skein og glitradu sum smáar kavaflykur.

Laura og Mary stóðu bert og hugdu at kúkunum, sum vóru alt ov vakrar til at eta. Men at enda vendi Laura síni kúku við og tók ein litlan, pinkalitlan bita av botninum, har tað ikki sást. Og hugsa tær, kúkan var hvít innan. Hon var gjørd av finum hvitum mjóli og setað við hvitum sukri.

Laura og Mary hugsaðu als ikki um at hyggja aftur í sokkarnar. Krússini, kúkurnar og sukurstengurnar vóru næstan ov mikið. Tær vóru alt ov eydnrikar til at siga nakad. Men so spurdi mamma, um tær vóru visar í, at sokkarnir vóru tømdir.

Tær stungu hondina niður í fyrri at verða heilt visar. Og í tanni á báðum sokkunum lá ein skínandi

blankur, nýggjur penny!

Tær høvdu aldri droymt um at fingið ein penny. Hugsa tær at eiga tin eigna penny! Hugsa tær at eiga eitt krúss og eina kúku og eina sukurstong og ein penny!

Tær høvdu aldri áður upplivað eini tilik jól.

Nú áttu Laura og Mary sjálvandi at takkað harra Edwards beinanvegin, tí hann var komin heilt úr Independence við øllum hesum fegru gávunum.

Men tær høvdu fullkomiliga gloymt harra Edwards. Tær høvdu enn tá eisini gloymt jólamannin. Sjálvandi vildu tær havt minst til tað aftan á eina løtu, men áðrenn tær gjørdi tað, segði mamma blidliga: «Skulu tit ikki takka harra Edwards?»

«A, takk, harra Edwards! Takk!» segdu tær og meintu tað av øllum sinum hjarta. Pápi tók í hondin á harra Edwards bæði eina og tvær ferðir, og bæði pápi og mamma og harra Edwards tyktust vera um at gráta. Laura skilti ikki hvi. So hon hugdi aftur at gávunum hjá sær.

Hon hugdi ikki upp aftur, fyrr enn hon hoyrði mammu kikka eftir ondini. Harra Edwards var í ferð við at taka epli upp úr lummunum hjá sær. Hann segði, at eplini høvdu hjálpt sær at hildið javnvág í pakkunum á høvdiinum, tá hann svam yvir um ána. Hann helt, at mammu og pápa fóru at dáma epli afturvíð kalkunini.

Har vóru nýggju epli, sum harra Edwards eisini hevði havt við allan tann langa vegin úr býnum. «Tað er alt ov mikið», segði pápi. Tey vistu als ikki, hvussu tey skuldu takka honum!

Mary og Laura vóru alt ov sinnisrørdar til at kunna eta nakran morgunmat. Tær drukku mjólk av teimum finu, nýggju krússunum, men tær kundu hvørki eta majsgrøyt ella kaninragout.

«Tað ger einki, um tær einki eta, Charles», segði mamma. «Vit fara skjótt at eta døgurða».

Til jóladøgurða fingur tey ta moyru, sevjumiklu, stoktu kalkunina og epli, sum vóru stókt í eskuni og væl turkað, so ein kundi eta tað góða skalið eisini.

Og aftan á fingur tey blæversúltuoy við smákökum afturvíð. Men smákúkurnar vóru bakaðar við brúnum sukri, og einki hvitt sukur var stroytt yvir tær.

So sátu pápi og mamma og harra Edwards framman fyri ovninum og tosaðu um jólini heima í Tennessee og jólini norðanfyri í teimum stóru skógunum.

Gerið kvettið til jóla - keypið bókina hjá Óla!

SKEMT 89 — ein øðrvísi árbók

Full av bæði listar- og lystilugum skemti á øllum teimum 122 blaðsíðunum.

**Snøgt sagt — gott og
meinaleyst skemt — og
hvør jólagáva kundi
verið betri ...**

Fæst í blad-
og bókabúðu-
num kring
landið

120,-

Men Mary og Laura hugdu at finu kúkunum sinum, spældu við penny-stykkini síni og drukku vatn av nýggju krússunum. Av og á sleittu tær sukurstongunum. At enda vóru stengurnar vorðnar heilt spiskar í øðrum endanum.

Tað vóru eini sera góð jól!

Tytt eftir *Lauru Ingalls Wilder: Mr. Edwards meets Santa Claus at Little House on the Prairie (USA).*

Duld eru døpur mein

Onnur bókin um Miu er nú komin í bókabúðirnar. «Í striputari tryggju» eitur hon. Hetta er norsk ungdomsskaldsaga eftir Else Breen. Bjørg Matras Jensen týddi.

Mia er tánáringur og gongur í studentaskúla. Vit verða kunnugt við víðurskifti hennara við foreldur, systkin, flokkslagar, lærarar og onnur —

bæði tá tað gongur við og tá tað gongur imóti.

Ein dagin fær Mia at vita, at mamman er deyðlig sjúk. Tað er heilt óætlað, at hon fær tað at vita, tí mamman leggur pápanum eina við, at eingin skal hava tað at vita. Leingi torir Mia ikki at siga frá, at hon væl veit av tí, henni ikki var ætlað at vita ...

Sum frá liður noyðist hon at koma fram við tí. Men hvønn kann hon tosa við, sum skilir alt tað, hon ber inni við seg sjálva?

Fram um øll er vikururin Mikkjal hann, ið hollastur er at tosa við ... Men mamman, hvussu við henni — hvussu skal hon fáa borið tað upp á mál við hana?

Bókin er ein fin og kensluborin (men ikki sentimental) lýsing av, hvussu livsvíðurskifti eru greiðari í kreppustøðu, men samstundis truplari at taka avgerðir um.

Hetta er onnur bókin um Miu, ið Bókadeild Føroya Lærarafelags gevur út. Tann fyrsta er «It er at vita». Tær eru skrivaðar í framhaldi, men kunnu eisini lesast hvør sær. Báðar verða tær gívnar út í røðini «ung», ið Bókadeild Føroya Lærarafelags fór undir í fjør.

«Í striputari tryggju» er 146 síður og hon kostar, innbundin, 125,00 kr.